gunnar krantz

depressionen

depressionen är en serie som prövar seriemediets gränser. Serien består av fotografier tagna med halvformatskameran Canon Dial, som ger två separata bildrutor per negativ. Fotografierna är tagna i Stockholm under åren 1985-1986.
Serien är en del av projektet #newwaysofmakingcomics.
© Bild och text: Gunnar Krantz 2017
www.seriekonst.se

glass
Pendlaren
café

BUTIKEN
7
RIGOLETTO
7
Bio från 12 på dagen till 24 på kvällen
Runaway Train

Vegete
Vegete

L.C.Smith

KEBAB HOUSE
KEBAB HOUSE

biljetthall

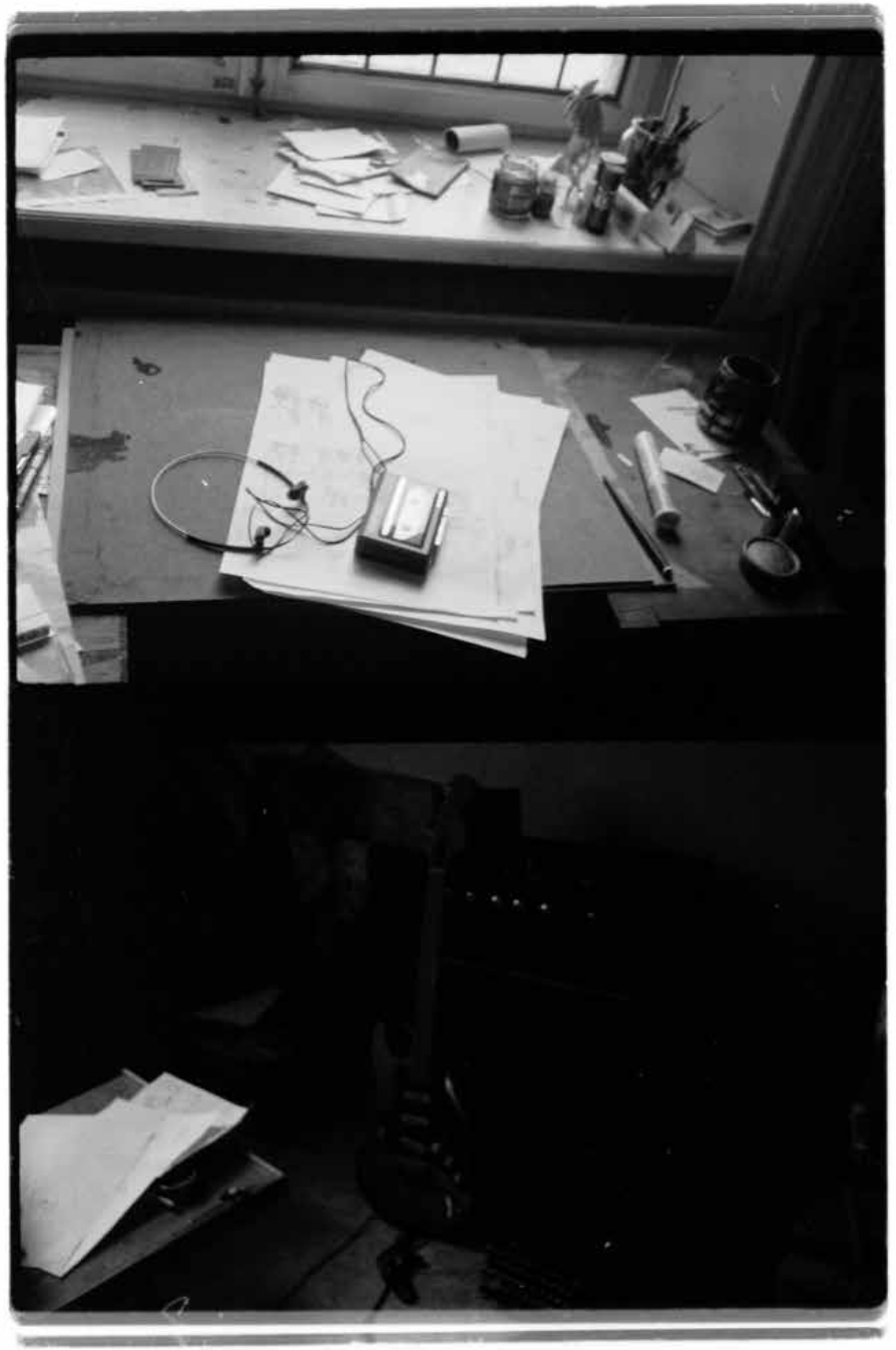

SL-CENTER

SL-CENTER

T-CENTRALEN

UTGÅNG

Klorins nyårslöfte:
Ett vitt 1987.

Intervju:

Q: Depressionen är, som jag förstår det, ännu ett försök att utmana seriemediets gränser. Denna gång genom att använda fotografier.

A: Ja, det är riktigt. Det som intresserat mig är att använda fotografierna så som de är, d v s utan att teckna av dem, vilket ju annars är det vanliga. Men också sättet de kommit till på, som jag menar skapar ett slags automatiskt berättande.

Q: Hur då?

A: De är tagna med en halvformatskamera - Canon Dial - som ger 72 bilder på en 36 rulle. Varje negativ består alltså av två olika fotografier med ett svart mellanrum. Två bilder framställda i en kronologisk sekvens och som därmed per automatik bör uppfylla ett av de bärande kriterierna för en serie.

Q: Men är de satta i avsiktlig sekvens?

A: Inte när jag tog dem, men när jag scannade negativen och satte dem i relation till varandra i dokumentet fanns en avsikt. Ett manus. Alltså borde det kriteriet också vara uppfyllt. Om det nu är relevant. Jag är lite tveksam på den punkten.

Q: De är inte tecknade...

A: Nej och det finns faktiskt de som hävdar av fotoserier inte bör kategoriseras som serier. Att de måste vara tecknade. En märkligt tanke, tycker jag. Dessutom är foto-serier, eller fumetti som de ibland kallas, mycket populära i vissa länder. Jag har själv några exempel från Mexico, små serietidningar som verkar vara gjorda efter någon populär tv-såpa. Samtidigt ser vi ju idag exempel på oerhört realistiskt gestaltade serier, framställda med digital teknik. Gränserna mellan fotografi och digitalt renderade bilder håller på att suddas ut. Så vad är egentligen en teckning, en målning, ett fotografi? Vad är en serie?

Q: Vad handlar din serie om? Finns det någon handling?

A: Jag har utgått från ett manus, men valt att inte inkludera själva texten i den färdiga serien.

Q: Varför?

A: Texten tillförde inte något till berättelsen och genom att ta bort den, öppnar jag upp för fler tolkningar. Det enda som nu styr läsaren är titeln. Den talar sitt tydliga språk. Men jag hoppas att det faktum att jag utgått ifrån ett skrivet manus, någonstans återreflekteras i serien. Att berättelsen går fram.

Q: Kan du säga något om var bilderna är tagna.

A: Stockholm innanför tullarna med några nedslag på Roslagsgatatan och S:t Eriksplan. Två adresser jag bodde på i mitten på 80-talet. Övriga bilder är tagna under promenader på stan.

Q: Du fotograferade mycket vid den tiden.

A: Ja, jag tog oerhört många bilder under de här åren. Med den tidens mått mätt förstås. Idag är det ju lite annorlunda. Förutsättningarna är helt andra. Vi tar oerhört mycket mer fotografier idag.

Q: Och du promenerade mycket?

A: Ja, det med. Det var ett sätt att hålla någonting i schack, antar jag.

Q: Det är inte många människor med på bilderna.

A: Jag fotograferade förstås de människor jag hade i min omgivning, men i just denna berättelse är det ett inre tillstånd jag försökt fånga.

Q: Det är mycket bilder från tunnelbanan.

A: Ja, Stockholms tunnelbanan är för mig själva sinnebilden av allt det opersonligt i storstaden, samtidigt som miljöerna är lockande och mystiska. Ingenstans är en så anonym som på den öde plattformen på Kungsträdgårdens station. Det är en rent existentialistisk upplevelse, som går fram mycket bra i fotografierna.

© gunnar krantz 2017 #newwaysofmakingcomics